

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt IX. In coniungendis inter homines amicitiiis, magnam in primis veræ religionis habendam esse rationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

Ephes. 4.

Ioan. 2. 1.

Lib. 1. episto-
larū, epist. 8.

1. Cor. 1.

ceretur, quæ in Epistola ad Ephesios beatus Aposto-
lus commemorat: Vnus Dominus, vna fides, vnum
Baptisma, vna spes vocationis nostræ: qui ad hanc sui
corporis conseruandam vnitatem, vnum omnibus
præfecit Pastorem, vbi dixit: Pasce oues meas: quo sic
capite constituto, schismatis tolleretur occasio. Qui
deniq. vnanimitatem Christianam (quemadmodum
ait diuus Cyprianus) firma sibi atque inseparabili cha-
ritate connexam, etiam instituto Sacrificio declara-
uit; imò & confirmauit atque perfecit, vt baptizati
priùs in vnum corpus, multo postea magis vnum ef-
semus omnes, qui de vno pane & de vno calice parti-
cipamus. Ideoque beatus Apostolus, cum probè tene-
ret nisi vna fide cōsensioneque animorum, in ijs præ-
fertim quæ religionis sunt, Ecclesiastici corporis vni-
tatem non posse contineri; obsecrat Corinthios, vt id-
ipsum dicant omnes, & non sint in ijs schismata; nec
dicat alius: Ego quidem sum Pauli: alius, ego autem
Apollo: alius, ego verò Cephæ aut Christi: sed simul
omnes non simus nisi Christi. quia nec diuisus est
Christus.

CAPVT IX.

*In coniungendis inter homines amicitiiis, magnam in primis
vera religionis habendam esse rationem.*

QVÆ cum ita se habeant, vehementer admiror
quibus scripturarum locis repererit iste, quòd
ait, vnam esse hanc conseruandæ Catholicæ religio-
nis rationem, si inter omnes firma constet animorum
coniunctio, & mutua societas, non habita magnopere
ratione, quæ quisque de religione dogmata confecte-
tur. Ain verò? Istane potest amicitia Christiana videri,
quæ non constet iacto priùs vnus fidei religionis que
fundamento? Et multum intererit in amicitiiis, iustif-
ne sit quispiam, an fraudulentus, sobrius ac temperas,
an

an verò ebriosus: & non intererit quàm quisque sit
 erga Deum pius ac religiosus? Retulerit persæpe mul-
 tum, sitne Italus, Hispanus, aut Germanus: & nihil re-
 tulerit, sitne hæreticus, aut Catholicus? quid præpo-
 sterum magis quàm ab amicitia respuere quod fecit
 Deus, in amicitia verò sine discrimine recipere quod
 diabolus seminavit? Etenim verissimè dixit Augusti-
 nus, neminem posse veraciter amicum esse hominis,
 nisi fuerit ipsius primitus veritatis. Præclarè quoque
 inuictissimus ille Basilius: Amicitiam, inquit, Impera-
 toris magnā, cum pietate iudico; sine qua perniciem
 potius hæc appello. Cumque varij sint amicitiarum
 gradus, suis quasi fundamentis vinculisque discreti;
 viderint sanè huius amicitia suæ que fundamenta cō-
 stituant: satis perspicuum est mundi huius eam esse,
 non Christi. In qua amicitia, siue eam carnis propin-
 quitas, siue cōmercia negotiationum, siue quid aliud
 connectat, non religio fouetur, sed tanquam postero-
 re habenda loco negligitur. Et quoniam vtrinque re-
 ligionis studium friget, minùs ipsa quidem contradi-
 centiū verbis impetitur, sed rebus tamen ipsis, ac quo-
 tidiana communicatione, magis magisque languescit.
 Concedit sæpe suo de iure plurimum, ne fortè amicitia
 tranquillitatem obturbet. Ac primùm quidem dis-
 plicet quod agitur; pòst, vbi consuetudinem frequētia
 peperit, facilè & contemptum consuetudo parit. Ex
 quibus veluti fontibus alta tandem veræ & Catholi-
 cæ religionis manat obliuio. Quid ergo est quòd hac
 ratione languentis, imò propemodum emortuæ in re-
 ligione Germaniæ profert exemplum? Num magis in-
 telligi potuit quid per huius os diabolus loqueretur,
 quàm si religionis nostræ statum vellet ad normam
 pereuntis Germaniæ reuocari? Hanc enim mirum nō
 est si tranquillam diabolus quietamque relinquat,
 quam, multa post prælia, suam tandem magna ex par-
 te vi-

Epist. 25.

Theod. in Trip.
lib. 7. cap. 36.Vide Leonem
ser. 6. De Na-
tuis, Domini.

*Lib. 1. epist.
epistol. 1.*

re victor effecit. Vt enim verissimè scribit Cyprianus: Quos vicerit diabolus, hos, tanquam iam suos factos, contemnit ac præterit: illos verò pergit laceßere, in quibus Christum cernit habitare. Quamquam non vanis rumoribus, sed certissimis significationibus cognoscitur, multos in diuersis Germaniæ prouinciis hæreseos iugo quasi delassatos, longoque erroris carcere clausos, Catholicæ religionis iam reddita luce ac libertate lætari. Sed si illic tamen plerisque adhuc in locis partim libera est (terrente nemine) errandi facultas, partim sublata potestas veritatem profitendi: illum profectò nos debemus statum votis omnibus deprecari; ac ne in eum incidamus, quoad possumus, euitandum est omni ope ac viribus. Ne denique tam fœdè omnes hæ prouinciæ maculentur, interest omnium quidem, sed præcipuè Catholici Principis: qui sui regni hoc esse primarium deputat ornamentum, si in ea Catholica religio maximè florere conspiciatur: qui iure optimo regnum se suum tenere non putat, nisi in eodém Ecclesiam Christi habeat. Hæc enim est charitas expetenda (inquit Ambrosius) hæc est charitas maior Imperio, si fides tuta sit, quæ seruat Imperiũ. Quæ vt illi tantopere curæ sit, exempla habet maximorum Imperatorum. Vt enim inuictissimum Imperatorem Carolum Quintum, eius patrè, præteream, à quo susceptus est incredibilis pro Ecclesia labor; Theodosij certè piensissimi clarissimique Imperatoris hæc ad extremum vsque spiritum cura fuit. Quem cum multis nominibus, tum ob id præcipuè sibi mirè charum fuisse testatur Ambrosius, quod & cum iam corpore solueretur, magis de statu Ecclesiarum, quam de suis periculis angeretur.

Epist. 31.

*In oratione
de obitu Theo-
dosi.*

CAPVT